

Kedves testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

A református bibliaolvasó kalauz a napi ige tekintetében az első thesszalonikai levél után most a másodikat hozta elénk, annak is a második fejezetét, de én most még csak az első fejezetről kívánok szólni. Arról, hogy adott egy gyülekezet, amelyik Pál apostol és Szilvánusz igehirdetéseinek hatására jött létre, és amelyik kezdettől fogva üldöztetések között élt. A gyülekezet első tagjai közt voltak zsidók, de zsidó vallást felvett görögök is, akik hallva az igehirdetéseket, bizonyágtételeket, felismerték az apostolok által ismertetett Jézusban a Krisztust, a megígért Világmegváltót, és keresztyénekké, vagyis Krisztus-követőkké váltak. A gyülekezet történetében az is sajátos volt, hogy az alapító Pál apostol később nem tudott vissza utazni hozzájuk, hanem csak levelet tudott nekik írni arról, hogy a hírek alapján, amit hall róluk: milyennek látja őket, illetve milyennek szeretné látni őket. Később az apostol egy második levelet is írt, ezt, aminek az első fejezetét most olvastam. Mindkét levélben közös, hogy üldözött keresztyéneknek ír az apostol bátorítást, de közös az is, hogy a végidők, illetve Krisztus visszajövetele különösképpen is izgatta a gyülekezetet.

Mivel rengeteg téma, igehirdetési alapgondolat kifejtése lehetséges e két levél alapján, ezért ma e sok közül az időkeretre való tekintettel mindössze egyet választottam, és ez az, hogy a gyülekezetet, gyülekezeteket lehet látni belülről és lehet látni kívülről, és ebből sok minden következik.

Lehet látni belülről, és elsőre azt gondolhatnánk, hogy ez a hiteles látásmód, aztán lehet látni kívülről, ahol valaki más hívő ember, mint például Pál apostol, aki nem a gyülekezet tagja, valamiképpen megítéli a látottak alapján a gyülekezetet és lehet látni a gyülekezetet kívülről nem hívő ember megítéléséből is.

Teológiai értelemben természetesen az a fontos, hogy Isten hogyan látja a gyülekezetet, azonban ez egyáltalán nem zárja ki az előbb felsorolt három szempont figyelembevételét.

Lássuk ezeket közelebbről:

1. Egy gyülekezetet látni belülről mit is jelent? Egészen mást, mint kívülről. Kívül csak azt látni, hogy a hívek felöltöznek szépen istentiszteletre. De belül ez azt jelenti, hogy a belső ünnepélyességben az ember lelke remegve várja, hogy az igehirdetésben az élő Istent megérezze, aki megszólít és olyan lelki változásra hív, ami maga az üdvösség. Belülről a lelkész, vagy a lelki társak szava-tette áld, kívülről semmilyen kézzelrögzített, vagy ehhez hasonló bensőséges, különleges isteni áldást nem él át az ember. Belülről függő emberek vannak, akik Istentől függenek, egyformán azért vannak itt, hogy valami olyat kapjanak, amit másutt nem, kívülről az odajárók általában idősek, és átlagosak, akik szabad idejüket ezzel a furcsa, zárt rendszerben való éléssel töltik. Belülről az egyház a bűnösök gyülekezete, ahol elemi erővel lehet átélni Isten Lelkének szabadítását, kívülről magas szintű lelki kurzusra képmutatóan járó emberek, akik hamis módon biztosan azt hiszik, hogy ők ezzel rendesebbek másoknál. Belül életre szóló barátságok műhelye, ahol a többi gyülekezeti tag lelki testvérré, lelki szülővé, vagy gyermekké válik nekem, kívülről klub, ahol a közösség lényege, hogy legalább 1 órára jól érezzék magukat a tagok. Belülről a világ politikai-szellemi irányzataitól függetlenné váló közösség, kívülről vagy kormánypártinak bélyegzettek, vagy éppen ellenkezőleg: rendszerellenesek. Belül a gyülekezet számos kulturális önkifejezési eszköz tárháza, kívülről inkább szubkulturálisnak látott intézmény. Belül nyugalom, hogy az adományok a legjobb helyekre kerülnek, beleértve akár a nem keresztyéneket is, kívülről pénzgyűjtő és pénzmosó

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

intézmény. Belülről egymás szeretetben való elviselése valósul meg, kívülről annak a kritikája fogalmazódik meg, hogy jól ismerjük őket: nem rendesebbek másoknál. Belülről a lelki fejlődés helye, kívülről konzervatív közösség. Belülről egymás megértése, egy nyelv beszélése, közös bánat és öröm, kívülről érthetetlenek, idegenek. A kívülálló a templomainkat szépnek látja, mi viszont tudjuk, hogy télen majd megfagyunk benne, mégis a belső tűz miatt ott vagyunk az alkalmakon.

2. Kedves testvéreim! Eddig arról szóltam, hogy belülről mennyire más az egyház, mint kívülről, illetve arról, hogy bizonyos értelemben mennyire ideális helye az ember lelki otthonra lelésének, üdvössége házának. Egyébként innen van az egyház elnevezés is, az egyház üdvház. Na, most az egyház miután a hívek közössége, így a gyülekezetek egésze is egyfajta megjelenést ad, a közösség maga is egyfajta egység, arc, arculat, személy. Ezt, illetve az egyes híveket is külön-külön a távolságból bizonyos értelemben objektívabban látja az a másik keresztyén, aki nem tagja a közösségnek, de szereti és figyeli őket. Egykor Pál apostol volt így a thesszalonikaiakkal, de manapság is van ilyenre számos példa, például itt Tatabányán az, hogy a bányász reformátusok hogyan látnak minket, vagy mi őket, stb. Pál apostol ígék szerint látta, hogy a thesszalonikai gyülekezet hitében és szeretetében erős volt, az üldöztetéseket is jól viselte, és örömmel írta, hogy ez neki sok lelki erőt ad. Kitért levelében a feltámadás rendjére is, és jellemző, hogy ezt annak a gyülekezetnek írta, ahol olyan erős volt a szeretet, hogy a feltámadással kapcsolatban nem az a volt a kérdésük, hogy van-e, hanem az, hogy ugye nem lesz rosszabb azoknak, akik eddig meghaltak, mi hozzánk képest, akik vélhetőleg még életünkben fogunk találkozni a visszatérő Krisztussal. Milyen kár, hogy az átlagembert általában csak az érdekli, hogy ugye van Jóisten, akkor ugye, majd a halálom után nem hagy cserben. Micsoda felszínes teológia ez a thesszalonikai gyülekezetéhez képest! Szóval a kívülálló, de hívő ember látja a gyülekezetet, vagy valamennyire annak tagjait és véleményt alkot, mond, vagy ír róla. Nagyon tanulságos lehet. Akár lelkigondozássá, vagy lelkivezetéssé is lehet. Nem csak a gyülekezeti lelkipásztor lehet a gyülekezet megítélője.

3. Testvéreim a Krisztusban! A harmadik csoport a nem hívő kívülállók látásmódja. Az első pontban elmondottak alapján, vagyis annak alapján, hogy a gyülekezetben belül levők hogyan látják magukat, illetve egymást, szinte kínálja magát az az értelmezés, hogy az ő látásmódjuk ellentétes a gyülekezeti tagos hívőkével, vagy a valósággal. De az igazság egyáltalán nem ez. Igenis van jelentősége és értelme, sőt igazságtartalma is a nem hívők kívülről látásának. Nem kicsi. Mert ők azok, akik a leginkább elfogulatlanul tudnak ítélni. Nem abban az értelemben, hogy teológiailag a legcizelláltabban tudnak véleményt alkotni, hanem abban az értelemben, hogy minden haszon nélkül egyszerűen megítélik, amit látnak. És bár sokszor tévesek a végkövetkeztetéseik, mégis nagyon sok olyan dolgot látnak, amiket belülről nem lehet tisztán látni. Például míg belül a tagok egyfajta közös érdekekkel szemet hunynak egymás bűnei felett, addig a kívülállók ezt azonnal látják. És rendszerint szóvá is teszik. Míg a belül levők azért, mert jól érzik magukat, nem figyelnek a fejlesztésre, a kívülállók ezt látják és hiányolják. Míg a belül levők belebonyolódhatnak a politikába, a kívülállók jogosan jelzik, hogy nem ezt várják a keresztyénektől. Míg a belül levők nem különböznek a kívül levőktől, addig nem is fordítanak különösebb figyelmet rájuk. Nem is jó jel, ha egy gyülekezet közömbös egy településnek. Ha egy gyülekezetet utálnak, vagy üldöznek a hitetlen kívülállók, az vagy arra a gondolkodásra kell, hogy készítse a tagokat, hogy érdemes megmaradniuk a jó hitben, és büszkén vállalják a szenvedést, vagy pedig arra, kell, hogy ösztönözze őket, hogy a hitük nem elég jó. Tükörnek adja Isten a hitetleneket, de nem olyanak, amit össze kell törni, ha nem jónak

látnak minket, hanem olyanak, ami elgondolkodásra kell, hogy késztesen. Pál apostol is éppen ezért nem arra buzdítja a thesszalonikaiakat, hogy guggolva bírják ki valahogy a nehézségeket, üldöztetéseket, hanem arra, hogy a kívülállók felé viselkedjenek tisztességesen, az igazságért adatott üldöztetésnél pedig végül majd Istené lesz a büntetés, és ezzel párhuzamosan a hűek jutalmazása. Természetesen, aki folyton ezt a tükröt bámulja, az el fogja felejtetni, hogy tegye a dolgát, de aki nem mer belenézni ebbe a tükörbe, vagy pedig csak görbe tükörnek értelmezi, az megfosztja magát attól, hogy Isten rajtuk keresztül is formálni akarja az övéi lelkét és a gyülekezeteket.

Testvéreim! Azzal a gondolattal zárom igehirdetésem, hogy a gyülekezetek nem kész végtermékek. Ha a tagok engedik, hogy Isten Szentlelke folyamatosan formálja őket, akkor abban nem kell egymástól rejtegetni a bűneinket, hanem szent közösségben buzdíthatjuk egymást. Ha viszont a gyülekezetek képmutatók, akkor a tagok egymás előtt is, a hívő és a hitetlen kívülállók előtt is hitetlen erőlködő vallási közösség csupán. Engedjük Istent hozzánk szólni a gyülekezeten belüli testvérek akár kritizáló szavától kezdve a kívülálló hívő-vagy hitetlenek szaváig! Kegyelem, ha jobbak lehetünk, és nem az a kegyelem, ha békén hagynak! Hangsúlyozom: kegyelem, ha jobbak lehetünk, és nem az a kegyelem, ha békén hagynak! A hitelességünk nem az, hogy nagyon jók vagyunk, hanem az, hogy Krisztus által jobbak tudunk lenni. Ámen.

Keresztelési beszéd: Textus: I.János 1:1-2.

Kedves keresztelő család, kedves gyülekezet!

Egy újszülött megkeresztelése mindig az élet ünnepe. Megjelent egy élet. Vagy ha úgy tetszik: megjelent az élet. Egy ember, ez az aranyos kisgyermek, babácska, újszülött valamikor nem volt, most pedig titokzatos módon van, nevet adunk neki, személyisége van, kapcsolatba kerülünk vele, hozzánk tartozik.

Mindenekelőtt hálát adunk Istennek ezért a csodáért, az élet csodájáért. Azért, hogy ebben az újszülöttben, akit most megkeresztelünk, megjelent az élet.

Mondhatnánk persze azt is, hogy nincs ebben semmi rendkívüli és csodaszerű, hiszen csak annyi történik, hogy a természet végzi a dolgát, s a biológiai törvények szerint az ember is megszületik, akár csak más élőlények. Mondhatnánk azt is, hogy születésben és halálban nincs semmi különös, csak a természet ismert körforgása. Mégis, kit ne érintene meg, hogy az élet megjelenésében van valami csodaszerű, valami titokzatos, valami nem magától értetődő.

Igénk arról beszél, hogy az élet Isten adománya, mi több, Isten maga az élet, az örök élet, amely az ember számára elérhető módon megjelent Jézus Krisztusban. Megjelent az élet.

Amikor megkereszteljük ezt a kisgyermeket, akkor nem pusztán a biológiai élet megjelenését ünnepeljük, hanem azt, hogy az ő élete részese lehet Jézus Krisztus életének, amely már kezdettől fogva volt, s amely örökkévaló.

Amikor megjelenik egy új emberi élet, akkor az örömmön túl tele vagyunk rengeteg szorongással is, egyszerűen azért, mert nem látjuk a jövőt. Nem tudjuk, hogy mit tartogat számára a sors. Még, ha mindent meg is teszünk érte, akkor sem tudjuk, hogy mit hoz az élete.

Textus: II.Thesszalonika 1:1-12.

Keresztelési beszéd: Textus: I.János 1:1-2.

Az isteni örömhír viszont az, hogy ennek a gyermeknek az élete nem beleszületés a vak véletlenbe, hanem részesedés Krisztus életében, aki kezdettől fogva volt, aki neki is megjelent, s akiben részesedhet ő is. Ő is benne van Isten tervében és akaratában.

Azt kívánjuk, hogy amikor felnőtt, tudatosuljon ebben a gyermekben, hogy az ő élete nem véletlen, főleg nem céltalan, mert nem akkor kezdődött el, amikor szülei akaratában megfogant, vagy amikor világra jött, hanem akkor, amikor Isten elhívta őt. Örök életre. Ámen.